

Fotograferen met tranen in je ogen

Fotograaf en grafisch ontwerper **Daisy Renders (30)** uit Boxtel richt zich sinds vorig jaar op afscheidsfotografie. 'Ik vind het nu niet raar meer om foto's te maken op een begrafenis.'

✎ DOOR FIEKE VAN ROSMALEN

Zeven jaar geleden overleed de opa van mijn man. Ik weet nog dat ik het heel raar vond dat een tante uit Canada tijdens de afscheidsdienst foto's wilde maken. Nu maak ik zelf dit soort foto's en vind ik het zeker niet meer raar.

In 2013 greep ik de kans om voor mezelf te beginnen. Sindsdien fotografeer en ontwerp ik. Vorig jaar kwam ik in contact met de bedenker van een nieuwe opleiding afscheidsfotografie, Boukje Canaan. In eerste instantie deed ik enkel het grafisch ontwerp maar na wat gesprekken, kwam ik erachter hoe waardevol en belangrijk foto's zijn na een afscheid. Ik wilde ook meer betekenen met mijn fotografie en besloot me aan te melden voor de opleiding.

Piepje

In de maandelijkse bijeenkomsten leer je omgaan met verschillende emoties. Je moet als fotograaf geen flits gebruiken, gepast gekleed zijn en geluidloze schoenen dragen. Het piepje dat je camera maakt, moet uitstaan en je moet je onzichtbaar opstellen.

Ik heb geleerd dat afscheidsfotografie heel goed bij mij past: ik ben rustig en heb empathisch vermogen. De waarde van de foto's is ongekend hoog, dat zag ik meteen. Nabestaanden hebben iets om op terug te kijken want je leeft op zo'n

→ Daisy Renders: foto's kunnen helpen bij verwerking. FOTO MARC BOLSHUIS

DAISY RENDERS
Was ontwerper
Is nu afscheids-
fotograaf

moment in een roes. Alles vliegt aan je voorbij. Bovendien geeft een fotoboek aanleiding tot praten en dat helpt bij de verwerking.

Ik heb inmiddels twee begrafenis- en gefotografeerd, met een collega-fotograaf. Dat werkt fijn. Je steunt elkaar en je hoeft minder te lopen waardoor je als fotograaf nog minder opvalt. Alleen werken op een afscheid durf ik niet aan. Fototechnisch lukt het wel maar je mag niks missen. En ik ben een perfectionist.

De laatste keer nam ik alles in me op, ik had wel tranen, maar emoties kwamen er niet uit. Huilen is

“

De flitser staat uit en ik draag geluidloze schoenen. Je stelt je onzichtbaar op

niet erg, je blijft een mens. Je hebt het idee dat je de overledene door de verhalen een beetje leert kennen.

Emoties

Hiervoor maakte ik 'gewoon' foto's maar er zit meer gevoel in sinds ik met afscheidsfotografie bezig ben. Ik wil emotie voelen. Nu werk ik nog heel breed maar in de toekomst wil ik me volledig richten op ontwerpen en reportages. Afscheidsreportages en bruiloften trekken me het meeste. Ik wil naar buiten, mensen fotograferen zoals ze zijn.”